

Glasilo
literarnega
krožka

na
novomeški
gimnazija

stezice

Štev. 2.

marec
1955

Lelo 3.

Janez Kolenc

V I Z I J A

(Fr. Prešernu)

Tišina je zemlje srce pokrila,
tam spi, kjer strte zemске so boli,
ljubezni zlo nič več ga ne mraši,
saj zadaja se ti želja je spolnila.
Odeja groba zdaj te črna brani,
a vendar slišim tvoj zveneči glas
in v srcu iz glasu zrem tvoj obraz,
pretesen grob je, kam željam ti brani ?

Žgo tudi v grobu neutešljive sanje,
kaj tudi tam brezupen si čolnar,
kaj še prsteni ljubljenci ni mar
za tvoje sne - še smrt ne mara zanje ?

Morda pogled za Orfeja še prosi,
da bi nebеса milost nam skazale,
da vnel za mater bi dekleta zale,
srce med nas zdravico novo nosi ?

Morda pa čul topov si smrtne žrela,
očetov kletev, mater smrtni jok,
verige čul si na rokah otrok
in se že mrtva tvoja usta klela ?
Flamena čul uničujoči krik
in razvaline doma, prah bobnečé
in kletve, smeh in vmes prošnje roteče
in smrtne rodu smeh : skovik, skovik....?

Prešlo je to, France, le mirno spi,
saj prost pretene trupla si vezi.

Čuj, valček Soče tebi žubori
in Triglav se ponosno k tebi sklanja,
Koroška sveta le o tebi sanja,
ker vsakdo ve, da Orfej si nam - ti.
Kaj nisi čul iz ognja in krvi,
da peli smo te, pesem v zlu bodreča,
nekoč si bil le v arak brleča sveča,
zdaj sončni ogenj si, ki rast budi.

Zato prav mirno se, France, nespí,
saj dal duha si nam kot zvezda v tui.

Ljubezen tvoja v rožmarinu vije,
raz oken se in nagelj te dehti,
srce ti v žitu, klasja nam zori,
vsa naša zemlja te kot dež v se pije.

In zdaj vse veš ; zato telo naj spi,
a duh zapoj še eno nam zdravljico,
človeštvu bratstva nam zapoj resnico,
duh - plamen, ki vekove osvetli.

Smola Janja, III.b

M A T E R I

Mirno spiš v presladkem spanju
dolgo, dolgo vrsto let,
v grobu, mrtvih domovanju,
tja ne seže grdi svet.

Črno prst bi poljubila,
tvoje kje srce trohni ?
Zapuščena je gomila,
zapuščena tvoja hči.

Tja, na črno zemljo hladno
legla bi, ne vstala več,
kaj z mladostjo bi pomladno,
vse brez tebe je odveč.

Ali vendar, ljube mati,
žalovanje to, čemu,
v sanjah smem le žalovati,
svet resnica je ledu.

-:-:-:-

Srebrnjak Tone, VII.b

O K T O B R A

In mrak je, mrak in je oktober
in preše mučno težko spet ječijo,
a v sodih vre, ~~v~~^{krava} se vrstijo
in v njih toplo je... zunaj je oktober.
Na vasi pesmi v trušne noč drhtijo
o srcu, o dekletu zapuščenem,
o rodni vasi, oknu in o rožah,
in ko v slovesu težnem, mehkem izzvenijo,
se duša potopi na dno globine.
Noč je, a rano v jutru
odidejo k vojakom fantje.
Nebo je jasno, zvezde se bliščijo,
ne čutijo slovesa bolečine....

XIXXIXIXIXIX

X. Y.

S R E Č A N J E

Tiho sonce pada,
mrak že vlada
po mestu vsem
in trg postal je nem.

Neslišno po cesti hiti
kakor kraljica noči
dakle v objemu luči
in veter na drevju med listi šumi.

Jasno je nebo,
mesec sveti lahno
in zvezde svetle
človeško gledajo - gorje.

XIXXIXIXIXIX

Kramar Janez, V.a

V V E Č E R U

Kot obraz otrok pokrije
si z ročico,
kot deklica zalije
z lahno se rdečico,
sramežljiva reka,
da se skriva,
v negleno ovije
st tančico.

Mimo grem in v meni joče,
zaliva bol, večerna me tančica,
vedno mi je teže, teže -
odšlo da bi kot jutranja meglica.

XXXXXXXXXXXX

Jože Prešeren, V.a

P t i č k a

Sredi zime Oh, ta žalost
ptička se vrnila je, ni srce razvpila je :
in skrbi me, moja ptička
kje se ljuba akrila je. V snegu se vtopila je.

XXXXXXXXXXXX

Smola Janja, III.b

Z A K R U H O M

Bilo je tiho pomladansko jutro. Trst je spal, zavrt v
rahlo jutranjo meglo. Nikjer ni bilo žive duše, ki bi motila
čulovito tišino.

Ura je odbila pet, ko se je začelo mesto prebujati. Hišna
vrata so se začela počasi odpirati in ljudje so vstopali v novi
dan. Ulice so se polnile, vse mesto je oživele. Skupine delav-
cev so hitele na delo.

Sredi vrveža je počasi s trudnim korakom stopal Martin s
svoje materje. Obraz mu je bil kračen in utrujen. Molčal je vso
pot. Tudi mati ni spregovorila besede. Misli so jima blodile
bogve kje. Mučno tišino je pretrgala mati. "Ne hodi, Martin!
Rotiš te, ne hodi! Kdor je zašel v Ameriko, je bil izgubljen.
Nikoli se ni nihče vrnil. Če pa je kdo našel pot domov, ga je
prignala nazaj smrt. Vse sile je pustil v tujini, domov je pri-
nesel le svoje izmučeno in zgarano telo, da bi tukaj razpadlo
do konca."

Martin je poslušal materine besede. Srce ga je bolelo,
kajti v njih je čutil resnico. Koliko jih je že šlo v Ameriko,
malokdo se je vrnil, a kdor se je, ... toda doma mu je nemogoče
ostati. Premalo je zemlje, premalo kruha na svoji zemlji, ki jo
grabi tujčeva roka.... Da bi se potelažil in da bi pregnal črne
misli iz materine duše, je dejal: "Ne bojte se zame, mati.
Delal bom in si toliko prislužil, da se bom čez nekaj let vrnil
bogati. Kupil bom hišo v mestu. Lepe velike hišo z vrtem. Ne bo
vam treba tako težko delati kakor sedaj." Vedel je, da laže sabi
in materi. Tudi mati je vedela, da so te besede izrečene v tolaž-
bo - v slovo. Molče sta prišla do pristanišča. Ladja, ki naj bi

Martina ponesla v Ameriko, je že čakala na potnike. Martinu se je zdela kakor velika požast, ki sprejema ljudi v svoje žrelo, iz katerega ni več poti. Kakor neboljšen otrok je prijel mater za roko, kot bi se bal, da se bo zgubil v gneči.

"Posloviti se morava," je z drhtečim glasom dejala mati. "Sin moj, ne pozabi teh krajev, kjer si se rodil in kjer si preživel toliko lepih in grenkih dni. Ne pozabi svoje rodne vasi, ne pozabi sosedov in - mene. Mogoče se ti bo v tujini godilo dobro, toda ne pozabi, čemu moraš na to težko pot. Če pa ne boš srečen, se vrni domov, vrni se k materi in k svoji zemlji, ki jo z begom prepuščaš tujčevi grabežljivi roki. Na to malenkost, ki te bo povsod spominjala doma in mene." Pri teh besedah mu je stisnila v roke rjavo vrečico. Martin jo je odvezal in videl, da je v njej prgišče kraške zemlje. Najprej je poljubil mater in na to še prst.

"Grem, mati, in vrnil se bom," je dejal Martin. Drugega ni mogel reči, ker so mu ob vsaki besedi silile solze v oči. Podal ji je roko. Molčala sta, le njuno srce je govorilo. Mati je opazila na sinovem obrazu solzo. V hipu jo je prešinil strah, bojazen, da se bo njen sin, ki je še tako neizkušen, izgubil v svetu, kakor utone deževna kaplja v morju.

"Odhod!" je zavpil nekdo z rezkim glasom.

"Zbegom, mati," je napol z jokajočim glasom kriknil Martin. Še enkrat ji je stisnil roko in odšel. Stopil je na krov. Sirene so zatulile. Martinu se je zdelo, da tulijo tako, kot zvonijo zvonovi ob pogrebu. Ladja se je začela oddaljevati od krasnega brega. Bila je komaj nekaj metrov od kopnega, a Martinu se je zdelo, da je njegova rodna vas še daleč, daleč. Pogledal je črno globino morja in zszdelo se mu je, da vidi na njenem dnu jokajočo mater. Z nemim pogledom je z ladje opazoval oddaljajočo se kraško hišico, kraška brda, ki so se kopala v žarkih jutranjega sonca. Črna, skrivenčasta zemlja se mu je zszdela kot da je to njegova stera, sključena mati. Jutranji žarki so se mu zszdeli kakor materini sivi lasje. A nad vsem je ležala grenka žalost in to je napravilo pokrajino skrivnostno veličastno. Tam dalje nekje - sredi te zemlje kot aredi srca teče meja. Oditi mora, ker so to srce presekali na dvoje....

Tako je odšel Martin v tujino in tako romajo tisoči in tisoči v tuje z rodne zemlje -- za kruhom.

XXXXXXXXXXXX

Srebrnjak Tone, VII.b

P e s e n j e s e n s k e g a d n e v a

Kot krik hrepenenja
je pesem jesenskega dneva,
razpeta nad poljem samotnim,
vinogradom praznim
in gozdom brez listja
in v vetru odmeva,
ki žalostno bol objokuje
in v duši osamljeni tudi,
ki srečo zsmar pričakuje.

XXXXXXXXXXXX

Srebrnjak Tone, VII.b

Luč o b luči

Luč ob luči, same luči,
a v globini je tema.
Luč ob luči. Vrata. Ključi.
In globina. In tema.

Noč in luči, same luči !
Težke so duha teme.
Nekdo ve, ve, kaj me muči,
A on daleč, daleč je.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Janez Kolenc

L j u b a m a m a
1944

Ljuba mama, draga mama,
kaj si sinku mi storila,
da si samega pustila !
Zdaj si v grobu čisto sama
in na svetu jaz sem sam,
ti ni dolgčas, draga mama ?

Ni več roke, da objela
bi me kdaj in poljubila
čelo in ga ohladiła -
roka sveta je sprhnela.
Bi srca več, da vzdrihtelo
bi v ljubezni nad menoj,
moje kaj bo zdaj počelo,
ko v obupu bom s seboj ?

Da vsaj ti bi še živela,
truplo bi zagrebla moje,
smrt zdaj, veš, le mladim poje,
in na grob mi včasih sela,
roče s solzami zalila
in mi ječe slo blašila.
O kako sva strašno sama,
ljuba moja, draga mama.

Markelj Anton, VIII.b

V E Č E R

Fozno popoldan je dež prenehal in se je zjagnilo. Oprtal sem si nahrbtnik in se poslovil od pastirja.

"Pa še kaj pridi !" je zaklical za menoj.

Ko sem izstopil iz koč, mi je zavel nasproti hladni, vonjavi, polni goraki zrak. Preko neba so bežali zakasneli oblaki, večerno sonce pa je vedro sijalo z nebesne modrine in zlatilo vrhove dreves.

Hitro sem moral stopiti, če sem hotel biti pred nočjo v vasi. Mahnil sem jo kar po gozdni stezi. Mogočne sarmeke so skle pale svoje veje in tvorile mogočen zelen obok. V svojih vrhovih so skrivnostno šepetale.

V gozdu je bilo še temnačno. Spomnil sem se bajk o palčkih, vilah in čarovnicah, ki mi jih je včasih pripovedovala babica. Kar zdele se je, da bo zdaj zdaj stopilo neke praviljično bitje iz temne hoste. Nasmejaj sem se svoji domišljiji, a obenem mi je misel poletela v tiste čase, ko sem še kot deček hodil po teh krajih s stricem ali pa z dedom. Kar hitro sem dospel do koč

starega Janeza Obrnikovega, mojega dobrega znanca. Vsako poletje je odšel iz vasi gor in tu preživiljal svoja stara leta. Bila sva dobra prijatelja.

Sedel je pred kočo, užival zadnje žarke zahajajočega sonca in z vneto vlekel staro pipe.

"Dober večer, Janez!"

"O he - he, koga vidim! Že dolgo te ni bilo nič k nam! Pa kakšen fant si postal! Ej, ej! -- Ho, kako ti kaj gre?"

"Tako, tako. Pa vi? Se vedno hodite sem gor?"

"Kakor vidiš! Moram postorititi te pa ono. V našem rovtu bo treba seno pospraviti, pa brusnice že zore. A, dela je dovolj."

"Prav rad verjamem. Zdi se mi pa, da se vi pri delu že ne boste pretegnili."

"O, ti falot, ti!" se mi je nasmejal in požugal. - "Pa hitro stopi, da te noč ne dobi v kvačk gozdu."

Pokimal sem mu v pozdrav in stopil naprej. Mogočnega sarekovega gozda je bilo kmalu konec. Naokoli so se razprostirali pašniki, ki pa so bili v tem času mirni in zepuščeni.

Obstal sem na visokem obronku. Bilo je to moje najljubše razgledno mesto. Ozračje, čisto od dežja, je bilo polno sarekovega vonja in žgolenja ptičev; lahni veter je prinašal šumljenje gorskih potokov. Zahajajoče sonce je pozlatilo vso pokrajino. Globoko pod menoj se je vsa zelena vila Sava, tam na levi se je bliski kos Blejskega jezera. Nasproti se je dvigal Babji zob, ves porasel s temnozelenimi gozdovi. In tam spodaj, prav na dnu, se je ob potoku Beli stiskala ljubka gorenjska vasica, kamor sem bil namenjen.

Na roke mi je sedel pisan metulj. Okoli ušes mi je zavrčala lastovka, pridne čebelice so brandale, veter pa je pošumeval z mogočnimi sarekami; iz daljave je prihajalo šumenje voda. In vse to se je združilo v veličasten spev v veličasten spev narave:

"Enkrat sskat si mlad, le enkrat je polad..... le enkrat poletje...."

! + ! + ! + ! + ! + ! + !

Koč je legla na zemljo. Zvezde so prijazno mežikale z neba. Ležal sem v sobici. Omamni vonj sveže pokošene trave je priplaval skozi okno in rečica Bela mi je s svojim skrivnostnim šumenjem pela uspavanko.

Sen je prišel na tihih krilih in mi zatisnil oči ...

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Srebrnjak Anton, VII.b

P O Z A B I L S E M

Nemir. Slovo. Vse proč, vse proč,
kot nič bi ne bilo,
kot davno že, kot da nekoč
bi se zgodilo to.

Spoznal sem laž in od tedaj
spoznal sem več ljudi.
Ne kličem v dušo te nazaj -
za me umrla si.

Srebrnjak Anton, VII.b

V R O Č I

Noč in cesta spe v daljavo
in tišina, ki mori
in svetilka, ki sanjavo
z droga v nami mrak blešči.

Senca hiše in ječanje
vetra, ki ne ve še kam.
Hiša - v njej so tople sanje.
Jaz sem sredi ceste sam.

XXXXXXXXXXXX

Janez Kolenc

S s t r a ž a r j e m 1944

Jaz bi vsakega objel,
vsakomur bi dal smehljaj,
s srcem vse bi rad ogrel,
ali to - čemu, zakaj ?

Vidiš sonce, kak gori ?
Jaz ga vidim in morda
še bolj lačnega srca
kakor ti.
In ti misliš, dragi moj,
da sem slep, ker rob sem tvoj.
V se poglobi se in glas svoj čuj,
kaj pogled je tebi bled in tuj
sočloveka, ali ne boli ?
Ti pa roke si mi zvezal,
vzel mi trato in poljano,
v srce vsekal težko rano,
ko si me kot zver povezal.
Če se, človek, ti smehljam,
nov povod za jezo s tem ti dam.

Človek, vprašam te samo :
Čutiš, veš, kaj je gorje
in ponižanje strašno ?
In povej : Zakaj, odkod
ti pravica ta je dana,
da smo čreda mi zvezana
in svobode ti gospod ?
Kdo ti dal je te pravico,
živa srca nam moriti,
čutiš morda v tem resnico :
To življenje je ljubiti ?!

Gledam nu v oči, ne ume,
mrko gleda, kot da sumi,
da so moje misli v šumi,
puške bože, nje razume,
mene ne, ki imam kot on srce.

+++++

Janez Kolenc

F r e d p o m l a d a n s k a

Danes čul sem ptička peti,
v mrazu še je spev drhtel,
v mrzlem jutru ga žgoleti,
rad samičko bi objel.
In se zgubil je v daljavo,
v jutra mrak še in meglo,
ničel pustil ni v zabavo,
veš, na koga je? - Na te.

Kaj še ptička ve za naju,
vedno veter se vrtil
zdaj krog mene in oraju
le ljubezni mi šušti.

Vse je, draga, ponorelo
in zakaj ne bi midva?
Kar v pomladi bo razcvelo,
resna jesen v plod vse da.

+++++

Novak France, VIII.a

K e z a k o n s k i o t r o k

Večerni mrak, noči
molčeči odposlanec,
na oknu spet tiči.
Nad poljem se lahno
pomikajo oblaki
kot čolni sivi čez vodo.

XXXXXXXXXX

V večernem hladu siv
kot pene preko njiv
zaspani mrak je pal.
S hladnino ves prežet,
kot bi za dnevom brisal sled,
čez polje veter je vihral.

Vesela sta na polje šla
kot ptička razigrana,
vse noč okušala, sama,
razkošje in utrip srca.
Krog njiju je poljana
v otočnem vetru sanjala.

Na vzhodu zora se je vzela
in noč je skoraj že minula,
ko sta čez polje spet odšla.
Prišla je druga noč, vesela
nazaj sta se vrnila,
spet roka v roki in sama.

Minul je kmalu maj,
pošlji ljubezni čari.
Odšel je, kakor vetra val
naprej bi odvihral
- kaj mar mu znanci stari -
in ni bilo ga več nazaj.

Spet dan za dnem ko kaplje s streh
so v večnost kapale noči;
vsak dan je težji bil večer.
Bila je brez moči,
ko je moril je greh,
a njega ni bilo nikjer.

" Zdaj zima je prišla
in vse, še tisti kraj,
pokriva mrzli prt snega.
Morda, ko bo skopnel,
ko pride spet zeleni maj,
boš tudi ti nazaj prišel."

Cvetel je v duši up
ko cvetje v vrtni gredi,
a kes ji paral je srce ;
neskončen čas je strup
ji v dušo točil in solze -
zaravilo grenko v bedi.-

so razlivale so po tleh,
ko dež bi iz oblakov lil.
Potem se je otrok rodil.
Bilo pozabljeno je vseh
noči prežeče hrepenenje
po smrti in življenju

se zanjo novo je spočelo.
Ko na pomlad, ko sončni žar
odvzame mrzlo krinko zemlji,
se v njej igralo je veselo :
" Le jemlji, sinko jemlji,
pij mojih grudi nežni dar !"

" Zdaj ljubim, kot nekoč
ljubila sem, spet polja naša
in travnike in gnažno, sivo
nebo in vetra pesem nagajivo,
ki nam zvečer omami vonj prinaša
s poljan - piječo bujno ~~na~~ čez noč.

Kjer koli že si, pridi ! Težko
zares, če v mestu jo imaš,
prišel boš k meni od žene,
vseeno, dragi, daj. Kako
je lep tvoj sin, vesel,
obišči me, da ga spoznaš !

Otresi se vsakdanjih plev,
predsodkov, ki kot gobe
v nožganih ljudstve jih goji !
Obišči spet zabrisane podobe
spomincev, dražestnih noči ;
potem lahko boš spet odšel."

!:-!:-!:-!:-!:-!

Tako pred njo se sučeje spomini,
kot da jesenski veter z vej
osute liste po dolini
bi nosil, z njimi se igral.

Janez Kolenc

In to je Louis Philippe je bil zelo bogat
salo krog, samo 2 i m s k a

Kot ljuba roka seže v drage roko,
snežinka na odejo belo pada...
tam v dalji gozd... Tak daleč iz globoko
vse mrtvo.... Le vztraj ko veter od zapada
vztrepeče v gozdne veje, se sprši...
drevo molči.... Kot mrtvemu je tuje
vse, kar okrog usira in ječi,
molč srt je, ki iz sebe se norčuje.

Vse bela smrt... A vem : prav tu nekoč
je cvelo, zelenelo, v vejah pelo...
Za sen še vem in vem, da vse je proč -
in ti in jaz, vse v molk je zledenelo.
Pozabil ptič je : bilo je nekdanj
in hrepeneč v nekdanji raj zablodil.
Nekoč je proč ; kdor hoče v sen nazaj,
le smrt ledeno bo za roko vodil.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Srebrnjak Anton, VII.b

Ponedeljskega popoldneva

Namška vadbica je ležala odprta na mizi. Bi se ji dalo učiti.
Čemu ? Saj nič ne razume. In te dolge vrste glagolov. Nesmisel !
Popolna nesmisel ! Malozarno se je obrnila k sosedi. Zaničljiv
namseh ji je zdrsel preko obraza. Ivanka je bila zatepljena v
sgodovino. Od vrste do vrste je lepo počasi drdirala francoško
nežnansko revolucijo. Snov jo je prevzela, da ni čutila prostora
okoli sebe. - stavek - naslednji stavek in spet stavek... Anici
se je to zagnuzilo. Sicer ni izela navade, da bi se učila, danes
pa je bila popolnoma brez zanimanja. Ni mogla zavreti spominov.
Kaj ji sicer ostane ? Nič ; le zdolgočasni obrazi. Da ! Bilo je
včeraj. Ivan. Počakal jo je. Šla sta v kino. Zunaj je bila brozga.
Dež je rosil. V dvorani je bilo prijetno. Dvanajsta vrata. Imel
je svilen kravato. Lepo se mu je prilagla k temnorjavi obleki.
Slakel je dežni plašč. Naclonila se je nanj. Molčala sta. Potem
sta odšla v gostilno. Ne sicer v mestu, a bila je prijetna izba.
Bi se mu protivila. Saj ga ima rada. Kdo bi se brigal za vse !
Nekoč se je bala prekoračiti hora legalis. Zdaj ji je vseeno.
Obsedela sta do polnoči. Počasi sta srkala liker. Skoraj se je
nekoliko napila. Pri odhodu je Ivan položil na mizo nov petstotak.
Molče je pospravil drobiž. Spremil jo je do Internata. Na vogalu
sta se vstavila v senci zidu. Ura je ravnokar odbila pol ene.
Poljubljal jo je na usta, na lice in zopet na usta. Čudovit
večer je doživela..... in zdaj je sama. Med dvanajstimi sama. Še
nikdar ni bila tako sama. Šola. Stare, obrabljene fraze.".....
je posadila na prestol kandidata Louisa Philippa iz Orleanske
veje Bourbonov..... Ivanka ni mogla nehati.

" Ivanka, trenutek prosim. Posodi mi pet kovačev. Najno
rabin."

Razločno je slišala svoj glas.

Ivanka je odrinila knjigo. Iz predala je vzela najhno
denarnico. Izmed izkaznic je privlekla dva dvajseteka in enega
deseteka. Ponudila ji je : " Na, vzemi, saj imam še nekaj." ix
Philippe je bil zelo bogat,

In že se je začelo dalje :..... Louis Philippe je bil zelo bogat zelo skop, zelo lakomen....."

Hitro je oblekla plašč in malomarno zvila v pest bankovce. Vsi so se ozirli za njo. Stekla je v trgovino. Trgovka jo je začudeno pogledala : " Želite, prosim ?"

" Za petdeset dinarjev bonbonov."

Od nekod je prišel kmet. S težkimi koraki je pristopil. Trgovka je vrgla bonbone na tehtnico. Prevč. Odvzela je dva, tri....

" Hvala lepa !" je zinila iz navede.

" Nasvidenje ! Nasvidenje.... so zvenele za njo besede iz trgovine.

Ustavila se je pred Internatom. Kako je bilo dolgočasno. Spalnica, šola, učilnica... vedno isti krogotok. Sami tujci. Nič je ne razume. Odločno se je zravnila in stopila skozi glavna vrata. V učilnici je spet zložila plašč. Pogledala je po mizah. Sami dolgočasni, skisani obrazi. In ona med njimi.

" Ivanka, na ! Izvoli ," je ponudila tako iz formalnosti.

" A, bonboni. Hvala !" Le za hip je Ivanka okrenila glavo. Iztegnila je roko in vzela bonbon. Nesla ga je v usta in takoj spet spustila roko. Že v naslednjem trenutku je bila v Franciji.

Anica se je zamaknila vanjo. Bila je simpatična. Dve leti se že poznata. Njena mehka koža, njen dolgi usločeni vrat, dolgi prsti, s katerimi si je podprla glavo, mehki kodri nad čelom, povešena majhna ušesa, ravno čelo, lep pravilen nos in usta, napa in mehka, vse to je bilo mirno. Le ustnice so se pregibale in sledile majhnim rjavim očem, ki so drsele od vrstice do vrstice. Pod rozasto bluzo so se odražale nevelike prsi. Mladost. Sama mladost je izžarevala iz nje. Zakaj noče fanta ? Saj bi ga lahko dobila. In saj je mlada. Ona pa vedno tiči med knjigami in

Neke je potrkal. Anica se je zdrznila. Ivanka trkanja niti slišala ni. Lepo zleknjena je mislila samo eno : francoska meščanska revolucija in njeni vzroki.

" Anica, pismo imaš. Fant ti piše," je čula posmehljivo od vrat.

Bila je zmedena. Ne, ni ji pisal on. On ne bi pisal navednega pisma. Odprla je sivkasto kuverto. Lim se ji je lepil na prste. Pogledala je, kam bi si jih obrisala. V krilo ? Ne. V robec vendar. Bil je iz zvezke iztrgan list.

" Draga sestra !

Najprej Te najlepše pozdravim. Kako se kaj imaš ? Pridi za Novo leto sigurno domov. Bova šla na veselico. Prosila bi te, da obenem prineseš tudi svoje stare obleke. Moja je umazana. In svoje čevlje prinesi. Mislim, da veš : moji so čisto pošvedreni. Jaz Ti bom preskrbela kavalirja. Samo ne pozabi, za kar sem Te prosila. Pridi zagotovo.

Kako pa kaj Tvoj Jože ? In Slavko Ti kaj piše ? Odgovori takoj !

Lep pozdrav

Marica "

Na drugi strani pa so stale velike okorne črke. Pisala je mati.

" Ljuba Anica ! srebrnjak Anton, VII. b

Vesela sem, da si dobila štipendijo. Zato Te prosim, da se pridno učiš. Nam je doma zelo težko. Vedno si moramo denar izposojevati. Danes sem si zopet izposodila 100. din^{ov} za sol in to pismo. Ne smeš zameriti, ker Ti nič ne pišem. Pridi za

Novo leto domov. Vsi se veselimo.

Še enkrat Te pozdravlja

Tvoja

mama "

Anici se je zdelo, da stoji pred njo neka žena in ji govori o svojem življenju. Le za trenutek je zastrela skozi okno. Potem pa je začudeno pomislila : To je tvoja mati.

Zvila je pismo in vtaknila kuverte v Nemško vadbico. Pa vendar je to neumno pismo moti. Pa tudi vanemirja. Kaj ne bo tega ~~mirja~~ ^{panca} enkrat konec.

"Ka, vzemi še !" Mehanično brez vsake misli je porinila vrečico bombcev pred šošolko.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Janez Kolenc

N j e n o p i s m o

Le kratko bo to pismo, dragi moj,
res kratko, bral ga boš do konca dni
in skrito v srcu nosil ga seboj,
v teh črkah sled iskal ljubezni in laži.
Ne piši več mi in ne išči me,
pozabi me, poljub naj moj shispi,
izžgi iz sebe klete mi ime,
le kolni me, naj kletev te teši.

Prišel pa čas bo, ko me boš umel,
takrat bo kletev blaga bolj morda,
morda do konca srepe boš strmel
in nič skala ti bom v dnu srca.

Ne ljubim te ! Tega sem vedno bala
se i v najslajših hipih, dragi moj,
morda več, predno tajno sem izdala,
prestala sem kot ti ; zato nocoj,
veš, kruta s sabo sem, ko to ti pišem,
bežala proč bom blazna, bogve kam ;
te črke klete bodo, jaz pa dišem
srce - vse dajem se , a ti boš - sem.

Druga številka Stezic bi morala iziti v " Prešernovem tednu ".
Izšla ni zaradi tehničnih ovir : pomanjkanje papirja itd.

Številko je zbral in uredil srebrnjak Anton, VII.b